

Saj je samo zabava!

Zagorel je ogenj, s prijateljem sva planila v smeh, črn dim se je širil po sobi, mešani glasovi, razbiti kozarci, krik.

Z zaspanimi zlepljenimi očmi sem minuto pred poukom stopil v razred. Težka šolska torba mi je drgnila hrbet, v žep na hlačah sem si tiščal ključe, medtem pa s pogledi pozdravljal sošolce. Pa sem jo zagledal. Dolgi črni lasje, ki ji padajo čez pas, jesensko rjave oči, sramežljiv nasmeh. Tako preprosta, tako posebna. Ema. Majhna postava na koncu razreda. Sprehodim se do nje in jo za dobro jutro objamem. Njene hladne roke me božajo po hrbtu. Zvonec zazvoni in profesorica, točna, kot se za njo seveda spodobi, stopi v razred. Kazalci na uri začnejo kar naenkrat vedno počasneje biti. Tik tak, tik tak ...

Zazvoni zvonec zadnje ure, zvezke mečem v torbo in z drugo roko po žepu iščem ključe. Ema me s čelado že čaka pred vrati. Zadnji stopim iz razreda.

“Si se že zmenil z mamo?” me pogleda s kotičkom očesa.

“Eh, brez veze, da sploh sprašujem. Učit se moram. Itak mi ne bo pustila. Samo slaba volja bo”.

“Isak! Čez dober mesec boš 17. Nisi več njen mali sinček. Moraš malo iz te gnile sobe. In poglej v svet!”

Nisem odgovoril, Emi sem iz rok vzela čelado in si jo nataknil, njej pa podal svojo. Zakaj menjava čelade? Ne sprašujte - še sam ne vem!

Sedem na motor, Ema pa za mano. Objeme me okoli pasu, jaz pa pritisnem na plin. Prej, ko sem vozil sam, nisem bil preveč pozoren na promet. Dokler me kdo ni ogrožal, mi je bilo praktično vseeno, zdaj, ko pa imam za sabo Emo, je vse postalo še kako zelo pomembno.

“Evo naju,” ustavim. Ema počasi zleze z motorja ter obadva snameva čeladi in ju še enkrat menjava.

“Pokličiči me, ko se boš zmenil z mamo!” se mi za konec nasmeji, stisne poljub na lica in steče do hišnih vrat. Nadenem si čelado in ji pomaham.

Star bom 17 in drugje kot na rojstnodnevni zabavi še nisem bil. Zakaj? Pa ne vem. Enostavno nikoli nisem imel neke želje. Alkohol me nikoli ni pritegnil, ljudje okoli mene pa se drugače kot z alkoholom itak niso znali zabavati, zato sem raje vsa povabila kar zavrnil. Ampak sedaj je drugače in res je že čas, da grem malo med ljudi. Sicer bom svojim vnukom pripovedoval samo o tem, kako sem ležal doma in bral knjige. In priznam, da me je malo sram, da me mora za odhod na zabave prepričevati punca. Vem, da bi moralo biti to bolj moško delo.

Motor parkiram pred hišo in previdno odprem hišna vrata. Zaškripajo. Še preden uspem pozdraviti iz kuhinje priteče mama.

“Isak, Isak, prosim, pridržiči za trenutek!”

V roke mi potisne staro knjigo receptov, sama pa s potico v rokah steče nazaj v kuhinjo. Iz žepa z drugo roko potegnem telefon. Še isto minuto je mama nazaj. Brez potice pride do mene in me kot desetletnika objame.

“Danes zvečer bi šel na zabavo z Emo. Pri Roku bo.”

Že trenutek za tem mi postane žal, da sem omenil, da je pri Roku, saj kar naenkrat nisem več tako prepričan, da mi bo pustila iti. Kljub temu da je Rok moj najboljši prijatelj že od začetka srednje šole, moji mami nikoli ni bil preveč všeč. Mama na hitro rahlo odskoči od mene.

“Ja...ja lahko greš.”

Izdihnem. Cmok v grlu se mi premakne. To je bilo veliko lažje, kot sem pričakoval. Nasmejim se ji in v telefonskem imeniku poiščem Emino številko. Ema se mi že po drugem zvonjenju oglasi.

“Hej, Isak, kako gre?” me nasmevano pozdravi.

“Mamo sem vprašal. Dovolj mi, da grem.”

Mama še vedno stoji zraven mene in me slepo gleda. Skozi telefon lahko slišim Emino veselje.

“Ob 19-ih bodi pripravljena, da te poberem,” se nasmejim v telefon in počasi prekinem.

Mame raje ne pogledam več. Vem, da še vedno otročje zaskrbljeno gleda vame. Stečem po stopnicah do svoje sobe. Med tem ko se mi prižiga računalnik, iščem najboljši kos oblečila, ki ga lahko najdem v omari. Sive kavbojke in bela nazončno zlikana srajca. Na sebe si navlečem prevelike kavbojke, ko mi zazvoni telefon. Ema, kot bi me ravno opazovala, mi napiše:

“Ne kompliciraj pri oblekah. Na zabavo greš, ne na poroko!”

Začnem odpirati gumbe na srajci, kavbojke pa mi kar same zdrsnejo z nog. Kazalci se vedno hitreje približujejo sedmici.

“Isak! Ema je tu,” slišim mamin glas iz kuhinje. Stečem po stopnicah. Mama me oplazi z očmi.

“Tak misliš it? Isak, sive raztrgani kavbojke in neka prevelika majica! Ljudje bojo mislili, da nimaš nič obleči.”

Ne vem, kaj naj rečem. Pogledam Emo in v njenih očeh iščem odgovor, ona pa se mi le molče smeje.

“V redu je. Ne me zdaj tako mrtvo gledat. Obuj se raje, drugače bosta zamudila.”

Ema se pomakne nazaj k vratom. Oči težko umaknem z nje. Malo čez kolena dolga črna obleka in iz dolgih črnih las spleteni dve kitki. Popolno.

Obujem se in si čez ramo poveznem črno jopico.

“Mama, midva greva.”

Stopim iz hiše, mama pa s potico v plastični škatli priteče do naju.

“Potica za zraven, da ne bosta lačna.”

Slišim Emo, kako se mi smeji na uho. Ničesar ne morem reči. Vzamem potico in si jo poleg denarnice dam v torbo.

“Hvala, mama,” se ji kislo nasmehnem.

“Pokličiči me vsake pol ure. Uživajta! In Isak - po pameti!”

Emi podam čelado in ji jo pomagam zapreti.

“Mama, samo zabava je.”

Pritisnem na plin, Ema pomaha in že se odpeljeva za ovinek. Do Rokove hiše nimava daleč, še pred osmo uro prispeva. V ušesih mi začne odmevati glasna glasba, ki jo slišiva še preden odpreva vrata. Primem jo za roko in skupaj vstopiva. Zagledam polno znanih in manj znanih obrazov. Rok priteče do mene.

“Pa si ga le uspela pripeljati Ema, vedel sem, da boš prišel. Tega ne smeš zamuditi stari!”

Udari me v ramo in že steče za pult s pijačo. Ema spusti mojo roko.

“Tako bom nazaj,” me poljubi in steče do ostalih punc, ki jih ne prepoznam. Ostanem sam. Stopim korak naprej in se pomešam v množico. Spet začutim Emin dotik. Glasba mi odmeva v ušesih, luči vseh barv krožijo po plesišču. Držim jo za boke in jo vrtim. Rok prinese pijačo. Jaz pijem. Pijem vedno, ko nekdo ponudi. Ema se dvigne k meni in me poljubi. Primem jo okoli pasu in ji poljub vrnem. Ustnice počasi drsijo po vratu. Izgubim nadzor. Pijem. Plešem. Pijem. Ozračje postane vedno bolj megleno, zrak vedno gostejši. Gledam po sobi in z očmi

iščem Emo. Nikjer je ne vidim. Začnem se prebijat med ljudmi do stranišča. Okoli mene postaja vse bolj vroče. Pridem v stari del hiše in odprem lesena vrata. Zagledam jo. Loči naju gost dim. Rok mi nekaj kaže na telefonu. Ogenj zagori. S prijateljem planeva v smeh. Črn dim se širi po sobi. Mešani glasovi. Razbiti kozarci. Krik. Ne vidim je več. Pred oči mi stopi oranžen ogenj, ki vleče vase vse, kar mu pride na pot. Sirene. Telefon vibrira. Emin krik.

Sedim in gledam v ekran ob beli postelji. Njeno srce počasi bije. Ema kot mrtva leži na postelji in me z zaspanimi priprtimi očmi gleda. Zelena črta se počasi riše po ekranu. Držim jo za hladno roko. Ne spomnim se več veliko. Iz žepa potegnem telefon in odprem galerijo. "Včeraj sem šel pomagat čistit."

Telefon dam bližje Eminim očem in ji počasi kažem Rokovo hišo. Kamor ti je seglo oko, vse je bilo zažgano.

"Povedali so mi, da se je ogenj prehitro širil, ničesar niso mogli rešiti." Zdravnica pride v sobo, za njo pa Emini starši. Vstanem in stopim na stran. Nikogar ne pogledam v oči. Emina mama joka. Občutim krivdo. Ema me je res rabila, jaz pa sem pustil, da se je sama borila z mogočnimi plameni. Izbral sem alkohol pred njo. Ko sem se vsega začel zavedati, pa je bilo že prepozno. Ema je že hromo ležala v bolnici, ob njej pa jokajoča mama in tam nekje pogorela hiša. Lep spomin bi ostal, a zdaj sem brez spomina, s temo v glavi.

Minil je dan, teden, mesec. Hodim do Rokove hiše, pred sabo potiskam Emo na vozičku. Pred hišo vidim Rokovo družina in par prostovoljcev, ki še vedno čistijo škodo. Rok me zagleda in priteče do naju z Emo. Objame Emo, oči se mu rahlo zasolžijo.

"Kako si Ema?" se skloni k njej. Ona samo pokima. Skuštra ji lase, nato pa stopi do mene.

"Ata je rekel, da bi vaju rad videl. Pridi za mano."

Gledam okoli sebe. Kaj vse lahko naredi ena zabava. Ena iskrica. Ena nepremišljena poteza. Nihče ni bil pripravljen.

"Hej, Isak, kako je Ema?" me ogovori Rokov oče.

"Vedno boljše. Počasi se bo vsega spomnila, a hoditi ne bo več mogla."

Vedno znova, ko izgovorim to, dobim solzne oči. Ko se zavem, da bi jo lahko za vedno izgubil.

"Ogenj je bil neusmiljen, prevrnile so se sveče. V starem delu hiše pri stranišču je začelo goreti. Hitro se je širilo. Gasilce je klicala tvoj mama. Ker se ji nisi javil, je prišla pogledat, če je vse v redu, videla je plamene na strehi in ,hvala bogu, pravi čas reagirala. Ko so prišli gasilci, ste bili že vsi zunaj, razen Eme. Našli so jo samo v plemenih."

Pogledam proti vozičku, na katerem sedi Ema. Mama mi tega ni povedala. Bila je srečna, da se mi ni nič zgodilo. Vem, da je z menoj sočustvovala. In prvič ni moralizirala.

Ogenj. Včasih tako lepa stvar. Taborni ogenj, ob katerem pečemo hrenovke. Svečke na torti. Objemi v soju sveč. A že čez sekundo lahko izgubiš vse, kar si kadar koli imel rad.

Veronika Batagelj